

GIDEON KIEFER

3007 A.D. — 4897 A.D.

“About suffering
they were never wrong,
The Old Masters...”

W.H. Auden

NL

VAN JEUGDHERINNERING TOT APOCALYPS

Eric Rinckhout

Handen en landschappen: de onderwerpen van Gideon Kiefers jongste schilderijen ogen bijzonder klassiek. Bovendien zijn de werken met veel metier geschilderd in de traditie van oude meesters als Caravaggio, Rubens, Velázquez en de zeventiende-eeuwse fijnschilders. De schilderijen van Kiefer lijken zich dus in hoge mate te schikken naar de eisen en normen van de klassieke esthetica. Ik zeg wel ‘lijken’, want ze zijn ook bevreemdend, onheilspellend, ongemakkelijk stemmend, complex en ontwrichtend. Enerzijds wil Gideon Kiefer wel degelijk schoonheid scheppen, anderzijds wil hij de illusie doorprikken en het natuurgetrouwe, virtuoos geschilderde, realistische beeld “kapotschilderen”, zoals hij het zelf noemt. Zo zet hij elk schilderij onder spanning. Welkom in de complexe wereld van Gideon Kiefer.

Gideon Kiefer is pas enkele jaren geleden, in 2018, met schilderen begonnen. ‘Echt’ schilderen dan, dat wil zeggen: met olieverf. Eerst deed hij dat alleen op paneel, onlangs is daar canvas bij gekomen. Eigenlijk schilderde de volbloed tekenaar daarvoor ook al, denk aan zijn *Ecce Homo*-reeks uit 2017. Maar dat was dus naar eigen zeggen ‘maar’ met gouache en waterverf op een ondergrond van oude, verweerde boekomslagen. En hij vindt dat het tekenen daar toch nog primeerde op het schilderen.

Waarom wilde deze virtuoze, succesvolle tekenaar dan überhaupt gaan schilderen? “Tekeningen zijn broos

EN

FROM CHILDHOOD MEMORY TO APOCALYPTIC VISION

Eric Rinckhout

Hands and landscapes: the subjects of Gideon Kiefer’s most recent paintings are extremely traditional. Moreover, these paintings, in the vein of Old Masters such as Caravaggio, Rubens, Velázquez and the 17th century painters of the Dutch Golden Age, are superbly executed. At first glance, Kiefer’s paintings thus seem to tick all the boxes of the classical aesthetic. I hasten to add ‘seem’ because once you look closer, you realise how strange and ominous they are, how uncomfortable they make you feel, how complex and disruptive they look. On the one hand, Kiefer wants to create beauty. At the same time, he wants to break the illusion, trashing the virtuoso, realistic, true-to-life image that he has painted, adding palpable tension to each of his canvases. Welcome to the complex world of Gideon Kiefer.

Gideon Kiefer only started to paint a few years ago, in 2018 – to ‘really’ paint, meaning in oils. Initially on panel only, he recently added canvas to his materials. To be fair, the skilled draughtsman painted before this, *viz.* his *Ecce Homo* series from 2017. But he ‘only’ painted in gouache and watercolour on old, battered book covers. In his opinion, these were drawings, rather than paintings. So why did this virtuoso, successful draughtsman choose to start painting in the first place? “Drawings are fragile

en fragiel, terwijl schilderijen een lange levensduur hebben”, zegt hij. “Ik wil sporen achterlaten. Door te schilderen voel ik dat ik besta.” Het schilderen heeft Kiefer zich de afgelopen jaren zelf bijgebracht. Met vallen en opstaan, tot hij het onder de knie had.

Maar misschien is het goed om eerst even te recapitulieren. Want alles heeft met alles te maken en, om het met de woorden van Jeroen Brouwers te zeggen, niets bestaat dat niet iets anders aanraakt.

Gideon Kiefer, die een opleiding vrije grafiek aan de Antwerpse academie volgde, wordt “in 2009 als kunstenaar ‘geboren’”. Nadat hij eind 2008 een levensbedreigende ziekte heeft overwonnen, beslist hij om alle ballast overboord te gooien en tabula rasa te maken. Tot dan was hij onder zijn eigen naam een succesvolle cartoonist en illustrator voor talrijke kranten en tijdschriften.

Het jaar 2009 betekende een waterscheiding. Hij nam zijn kunstenaarschap serieus en koos een pseudoniem. In de naam Gideon Kiefer zit de echte voornaam van de kunstenaar verborgen. De naam is tevens die van een Duits transportbedrijf en ‘Gideon Kiefer’ verwijst ook nog eens naar een personage – de slechterik – in een sprookje dat de kunstenaar ooit schreef. De *bad guy* werd dus een *good guy*. Voorts riep de kunstenaar een nieuwe, hoogst-persoonlijke tijdrekening in het leven. De ‘A.D.’ erin staat niet voor *anno Domini* maar voor *after death*: zijn

operatie is dag ‘nul’, de dag van zijn geboorte als kunstenaar. Het getal voor ‘A.D.’ verwijst dus naar het aantal dagen van zijn nieuwe bestaan.

De tekeningen die Kiefer vanaf 2009 maakte, vallen op door hun dreigende maar tegelijk ook licht absurde sfeer: een bevreemdende wereld bevolkt door heren in maatpakken, verpleegkundigen en wetenschappers die onduidelijke, bizarre experimenten uitvoeren op de grens van de waanzin. Inspiratie put de kunstenaar uit zijn nachtmerries – hij is een slechte slaper – maar evengoed uit de politiek en de geschiedenis. Hij creëert schoonheid met scherpe weerhaken.

Vrij snel heeft hij gekozen voor oude, verweerde boekomslagen als drager voor zijn tekeningen. Hij gebruikt de binnenkant van die omslagen omdat hij van het patina houdt. Zo hoeft hij niet van de hagelwitte ondergrond van nieuw tekenpapier te vertrekken. De vergeelde, soms okerkleurige of beige ondergrond brengt hem meteen ook dichterbij de oude meesters, die voor hun schilderijen meestal op een bruine grondlaag werkten.

Bij het openscheuren van oude boeken duiken vaak verrassingen op: bindingen die uiteenrafelen of krantenpapier dat als versteviging is gebruikt. Zo wordt de drager een object op zich. Gideon tekent en schildert dus op ‘geschiedenis’: die boeken en hun omslagen hebben een leven achter de rug. En een nieuw leven in het verschiet...

and delicate, whereas paintings last longer”, he says. “I want to leave a trace. Painting makes me feel that I exist, that I’m alive.” Kiefer taught himself to paint, by trial and error, until he had mastered this art form.

But perhaps we need to start with a recap because everything is related to everything and, to quote the Dutch writer Jeroen Brouwers, “nothing exists that does not touch something else”.

Gideon Kiefer, who studied printmaking at the Academy of Fine Arts Antwerp, was ‘born as an artist in 2009’. After overcoming a life-threatening illness in 2008, he decided to cast all the ballast overboard, sweeping the slate clean. Until then, he was a successful cartoonist and illustrator in his own name for several newspapers and magazines.

2009 was a watershed moment in his career. He decided to become a serious artist and chose a pseudonym. The artist’s real first name is concealed in the name Gideon Kiefer. It is also the name of a German road haulage company and a character – a baddie – in a fairy-tale that the artist once wrote. The bad guy has thus become a good guy. The artist also created his own, personal annotation of time. The A.D. does not stand for Anno Domini but for After Death. His operation is day zero, the day of his birth

as an artist. The figure before A.D. thus refers to the number of days of his new existence.

All the drawings that Kiefer has created since 2006 have that same menacing, yet slightly absurd feel: a strange world, populated with men in suits, nurses and scientists who perform ambiguous, bizarre experiments that border on madness. The artist draws on his nightmares for inspiration – he is a notoriously bad sleeper – as well as on politics and history. His is a barbed beauty.

Kiefer decided early on to use old, battered and worn book covers – drawing on the inside of these book covers because he likes the patina. It also means that he does not have to start with a bright, white, virginal ground layer, with new paper. The yellowed, sometimes even ochre or beige ground is also reminiscent of the Old Masters who often started from a brown colour ground for their paintings. When you tear open old books you often discover surprises: bindings that unravel or newspapers that were used to pad them. The carrier thus becomes an object in itself. Gideon draws and paints on ‘history’. The books and their covers have already lived their life... with a new life beckoning...

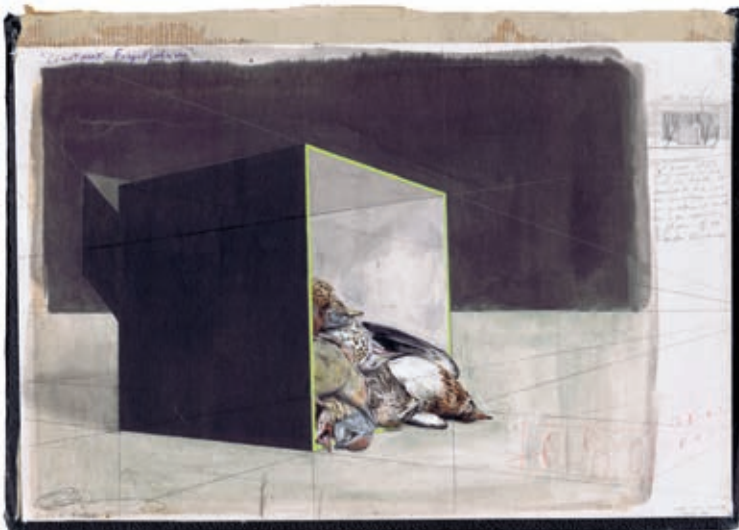
In *Duck and Take Cover* (2011), characters look for shelter in his drawings. From what? A nuclear attack, a

[1]
Gideon Kiefer
It's Plato All Over Again
21.5 cm × 14.5 cm
Pencil, gouache,
fluomarker, Arabic gum,
ballpoint pen on book cover
5.IX.2011 751 A.D.

[1]

[2]
Gideon Kiefer
Constant Forgetfulness
27.5 cm × 39 cm
Pencil, gouache,
Indian ink and fluo
marker on a book cover
18.VIII.2014 1828 A.D.

[2]

In de tekeningenreeks *Duck and Take Cover* (2011) zien we personages die bescherming zoeken. Maar waartegen? Een nucleaire aanval, een ontplofte kerncentrale, een razzia? Hoe dan ook heerst er een permanente dreiging.

Met *End of Dreams* (2014), een reeks tekeningen met monumentale opgezette vogels die piepkleine museumbezoekers overvleugelen en bedreigen, laakt Gideon Kiefer de onverschilligheid waarmee tegen de klimaatverandering en ecologische rampen wordt aangekeken. Zo heeft hij in de marge van de tekening *Constant Forgetfulness* (18.VIII.2014, 1828 A.D.) geschreven: “We forget what’s going wrong in and with the world... Ours is an economy of ghosts, of deliberate blindness.”

In de *Ecce Homo*-serie uit 2017 snijdt de kunstenaar een op het eerste gezicht totaal ander thema aan. In evenveel tekeningen roept hij de veertien staties van de kruisweg op. Maar er is geen Christus te zien, alleen enorme drapages van witte lakens als gigantische, dreigende sculpturen in desolate landschappen. Nu eens fladderend in de wind, dan weer als een silhouet met een zweem van een menselijke figuur. Het is ongetwijfeld Kiefers meest complexe reeks tekeningen tot nu toe, waarin hij zijn hoogsteigen jeugdherinneringen aan zijn geboortedorp Neerpelt vervlecht met religie, kunstgeschiedenis en milieuproblematiek.

nuclear plant that exploded, a raid? The impending threat is always palpable.

In *End of Dreams* (2014), a series of drawings of monumental stuffed birds that overpower and threaten tiny museum visitors, Gideon Kiefer criticises our indifference in the face of climate change and ecological disasters. In the margin of his drawing *Constant Forgetfulness* (18.VIII.2014, 1828 A.D.) he has written: “We forget what’s going wrong in and with the world... Ours is an economy of ghosts, of deliberate blindness.”

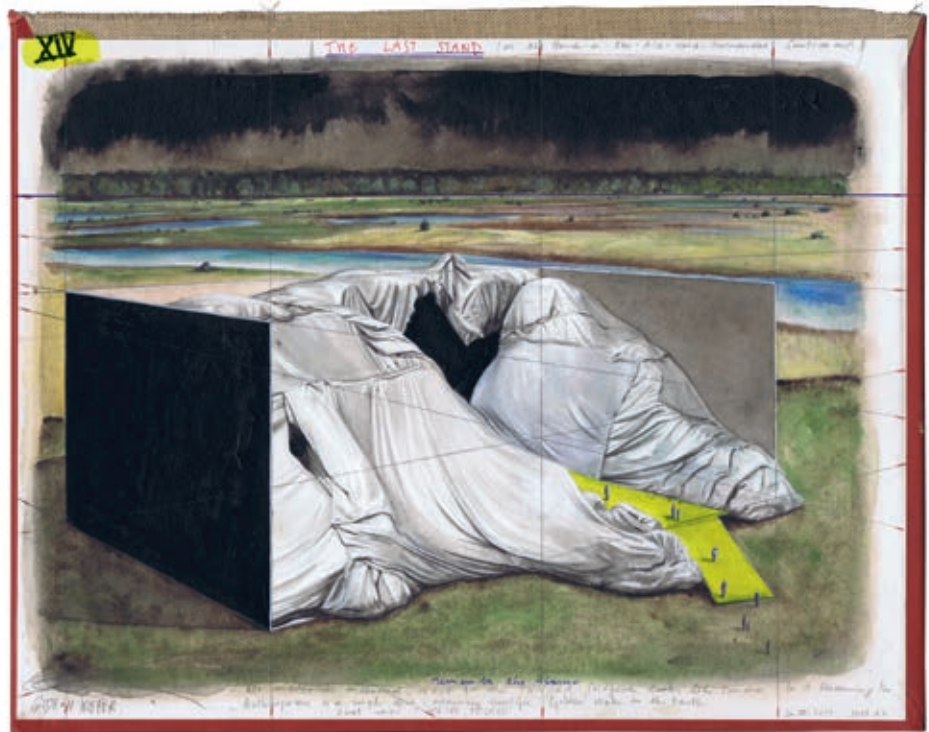
In his *Ecce Homo* series from 2017, the painter turns his attention to another theme. He evokes the fourteen Stations of the Cross in fourteen drawings. But instead of Christ, his compositions are populated by huge draped white sheets, gigantic menacing sculptures in desolate landscapes – flapping in the wind, or like silhouettes with the semblance of a human form. This is Kiefer’s most complex series to date, in which he blends his own childhood memories of Neerpelt (in Belgian Limburg) where he was born, with religion, art history and environmental issues.

He was inspired to create this series by the Stations of the Cross in the church at Neerpelt where he spent many a Mass looking around avidly instead of listening. The prominent sheets are a reference to Christ’s loin

[3]
 Gideon Kiefer
The Last Stand
 26.5 cm × 34 cm
 Pencil, gouache, ballpoint
 pen, pen, acrylic paint,
 Stabilo marker, Sharpie
 permanent marker and
 Indian ink on a book cover
 20.IX.2017 2959 A.D.

[4]
 Caravaggio
The Entombment of Christ
 300 cm × 203 cm
 Oil on canvas
 Pinacoteca Vaticana,
 Vatican City

[5]
 Francisco de Zurbarán
Saint Serapion
 120 cm × 103 cm
 Oil on canvas,
 Wadsworth Atheneum,
 Hartford, Connecticut

[3]

[4]

[5]

[7]
Hageven Pelt
© Jan Alders

[8]
Gideon Kiefer
Starfighter
120 cm × 100 cm
Oil, acrylic paint
and pencil on canvas
03.III.2021 4615 A.D.

[9]
Gideon Kiefer
The Long Goodbye
100 cm × 120 cm
Oil, permanent marker
and pencil on canvas
23.X.2020 4483 A.D.

Uit de erbij geschreven tekst blijkt dat die landschappen het toneel geweest zijn van prille amoureuze ontmoetingen met het andere geslacht.

Maar nog even terug naar *Starfighter*. Nadat hij het landschap academisch geschilderd had, wilde Gideon het, zoals hij dat noemt, ‘trashen’. Daarom koos hij ervoor om het doek niet helemaal te beschilderen en een nijdig fluorescerend citroengeel te gebruiken voor de blokletters van het woord STARFIGHTER. Fluokleuren staan uiteraard haaks op de eerbiedwaardige schildertraditie. Onder STARFIGHTER trekt hij dan ook nog eens twee aarzelen-de strepen in rode balpen. Niet in de laatste plaats stopt hij het stuk bos als een gigantische maquette in een box. Dat is geen vrijblijvende ingreep. Er is het persoonlijke aspect: het landschap van de jeugd zit als een foto in een doos, waar de herinnering bewaard wordt. Daaraan gekoppeld de vraag: hoe waarheidsgetrouw is die herinnering? Hoezeer vervormen we onze herinneringen en worden ze wishful thinking? Er is ook het grotere plaatje: ons natuurlandschap is intussen grotendeels opgedeeld en verkaveld in reservaten en parken, op een sokkel gezet als een bezienswaardigheid, in een doos gestopt als een museaal object... Zo kijken we naar en ervaren we de natuur.

In Kiefers jongste schilderijen komen geen mensen meer voor. De natuur is alleen nog maar een monument van een verloren, verdwenen beschaving.

[9]

of his memory? The accompanying written text explains that these landscapes provided the backdrop for his early amorous encounters with the other sex.

Back to *Starfighter*, however. After creating an academic painting of the landscape, Gideon sought to ‘trash it’ (his own words). That is why he elected not to cover the entire canvas with paint, and use a shrieking, fluorescent lemon yellow to write the word STARFIGHTER in capitals. It goes without saying that fluorescent colours clash with the venerable academic painting tradition. He adds two hesitant lines in red ballpoint under STARFIGHTER. Lastly, he places the forest in a box, essentially transforming it into a gigantic scale model. He does this for a reason. Starting with the personal aspect: the landscape of his youth is like a photo that has been placed in a box, where the memory is stored for safe-keeping. Which raises the question of how truthful this memory is? To what extent do we distort our memories, at which point do they become wishful thinking? We also need to take the bigger picture into account: our nature landscape has been divided up and parcelled into nature reserves and parks, showcased on a pedestal like an attraction, kept in a box like a museum object... That is how we look at and experience nature.

[10]
Gideon Kiefer
Then There were None
80 cm × 96 cm
Pencil and gouache
on a book cover
01.X.2021 4827 A.D.

[11]
Caspar David Friedrich
Afternoon
22 cm × 31 cm
Oil on canvas
Niedersächsisches
Landesmuseum Hannover

[12]
Gideon Kiefer
Murrain
60 cm × 50 cm
Oil, permanent marker
and pencil on canvas
22.I.2021 4474 A.D.

[13]
Gideon Kiefer
Les Rêves Qui Me Hantent
80 cm × 100 cm
Oil, permanent marker, pencil
and acrylic paint on canvas
25.IV.2021 4668 A.D.

[14]
Gideon Kiefer
It Must Now Die a Slow Death
50 cm × 60 cm
Pencil and gouache
on a book cover
15.IX.2021 4811 A.D.

[12]

[13]

[14]

toets: Gideon Kiefer is zich heel bewust van zijn eigen sterfelijkheid.

Ook in twee op zich lichtere en helder geschilderde landschappen – ze doen aan Caspar David Friedrich denken – heerst de dood. Het onheil komt tot uitdrukking in gigantische, dreigende dekensculpturen. Het ene werk heet *Murrain* (22.I.2021, 4474 A.D.), een oud Engels woord voor besmettelijke ziekten zoals de pest – de dekensculptuur vertoont niet toevallig overeenkomsten met de silhouet van een laatmiddeleeuwse pestdokter. In de marge van *Ta Gueule* (25.IV.2021, 4668 A.D.) heeft Kiefer het over de nachtmerries die hem belagen: een oeros zit hem achterna, kruipt op hem en duwt zijn hoorns in een oud litteken. “De pijn is niet te harden”, staat er geschreven. De kunstenaar zit vast zoals de bever in de klem op het schilderij *It Must Now Die a Slow Death* (15.IX.2021, 4811 A.D.). De dood wenkt en is onafwendbaar.

Gideon Kiefer balanceert in zijn werk op de grens van schoonheid en gruwel, van traditie en trash, van zoete herinneringen en apocalyptische visioenen. Zijn geloof in de kracht van de kunst, de troost van de schoonheid, blijft evenwel overeind. Met verf gaat hij de strijd aan met de duisternis. *Rage, rage against the dying of the light.*

The impending doom also has a personal touch. Gideon Kiefer, as ever, is keenly aware of his own mortality.

Death is also omnipresent in two landscapes in a lighter, brighter colour palette. In a sense, they are reminiscent of Caspar David Friedrich’s work. Doom manifests itself in gigantic, menacing sculptural blankets, which loom over the landscape. One of the works is entitled *Murrain* (22.I.2021, 4474 A.D.), an old English word for infectious diseases such as bubonic plague. The blanket looks very similar in shape to the silhouette of a late mediaeval plague doctor. In the margins of *Ta Gueule* (25.IV.2021, 4668 A.D.), Kiefer references the nightmares that haunt him: he is chased by an aurochs, that climbs onto his back and presses its horns into an old scar. “The pain is unbearable”, he writes. The artist is trapped like the beaver in *It Must Now Die a Slow Death* (15.IX.2021, 4811 A.D.). The inevitability of death in oils.

Gideon Kiefer’s work balances on the cusp between beauty and horror, tradition and trash, sweet memories and apocalyptic visions, encapsulating his unwavering belief in the power of art and the solace of beauty. He wields his brush, waging war against darkness. *Rage, rage against the dying of the light.*

WERKEN/WORKS

De Kat

60.5 cm × 45 cm

20

Oil, acrylic paint and pencil on plywood

31.V.2020 3940 A.D.

L.D. 76

"DE KAT"
Dier van de kat
...
...
...

GIDEON KIEFER

• THE TINIEST GLEY HOLE IN THE WORLD

No matter how many people take to the streets in
They cannot put their hands on real plants of grass
to produce it. THEY ONLY CONSUME.

The Tiniest Glory Hole in History

32 cm x 39.5 cm

Oil, acrylic paint and pencil on plywood

01.I.2020 3789 A.D.

24

The Pont

81.5 cm × 61 cm

Oil, acrylic paint and pencil on plywood

17.IV.2020 3896 A.D.

Rage, Rage against the Dying of the Light

90 cm × 61 cm

Oil, acrylic paint and pencil on plywood

31.X.2019 3727 A.D.

RAGE, RAGE AGAINST THE DYING
OF THE LIGHT

What are these hands? Are they asking for
the light? Or are they the hands of NIGHT?
Or are they the hands of a man who has
been forgotten?

Simon Kiefer

1995

Good Luck, You Petty Burglar

61 cm x 79.5 cm

Oil, acrylic paint and pencil on plywood

02.I.2020 3790 A.D.

GOOD LUCK, you petty
BURGLAR!

GIBSON KIEFER

84

Sketch

21 cm × 30 cm

Oil, acrylic paint and pencil on plywood

01.XI.2019 3728 A.D.

Notes:
a picture
of the
I like the
reflection
from the
water and
the way
light
in the
water
The light

GARDEN KNOTS

SKETCH for a landscape

11.11.2019
3/21 A.D.

Swimming Pool View

30 cm × 20.8 cm

Oil and pencil on plywood

15.VIII.2020 3414 A.D.

Swimming pool view at Coline de Belouze
Taurin, Foyence, Provence, France; from Aug 9th
till Aug 16th. Amid the COVID-19 Pandemic
So glad we were able to do this trip
and this painting... 15.11.2020

Crash

21 cm × 30 cm

Oil, acrylic paint and pencil on plywood

17.XI.2019 3744 A.D.

88

Joint Strike

30 cm × 21 cm

Oil, acrylic paint and pencil on plywood

20.XI.2019 3747 A.D.

COLOFON / COLOPHON

WERKEN / WORKS

© Gideon Kiefer, 2021

FOTO'S / PHOTOGRAPHY

We Document Art & David Samyn

TEKST / TEXT

Eric Rinckhout

VERTALING / TRANSLATION

Sandy Logan

EINDREDACTIE / COPY-EDITING

Chantal Huys & Derek Scoins

VORMGEVING / GRAPHIC DESIGN

Tim Bisschop

ARTDIRECTION / ART DIRECTION

Natacha Hofman

DRUK / PRINTING

die Keure, Bruges, Belgium

INBINDING / BINDING

Brepols, Turnhout, Belgium

ISBN 978 94 6436 631 0

D/2022/11922/11

NUR 642/646

HANNIBAL
BOOKS

© Hannibal Books, 2021

www.hannibalbooks.be

Alle rechten voorbehouden. Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. / All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any other information storage and retrieval system, without prior permission in writing from the publisher.

Dit boek werd gepubliceerd naar aanleiding van de expo in Cultuurcentrum de Werft Geel van 15 januari tot 27 maart 2022. Curator: Marie-Paule De Vil. / This book is published in conjunction with the exhibition in Cultuurcentrum de Werft Geel from 15 January to 27 March, 2022. Curated by Marie-Paule De Vil.

De kunstenaar dankt iedereen die dit boek mogelijk heeft gemaakt. / The artist wishes to thank all those involved in making this book.

SPECIALE DANK AAN / SPECIAL THANKS TO

Kris Cuypers, Marie-Paule De Vil & Yasmine Geukens, Lien Craps, Gudrun Depourcq & Dirk Dons, Eric Rinckhout, Bruno Roels (1/1), Ivo & Huguette, Ide Claessen, Joost Zweegers, Greet Nagels, Peter Pillaert, Mark Verbraeken, Frank Laplanche-Pison, Peter De Meyer

Sofie De Smul, Otis en Ella

Gideon Kiefer wordt vertegenwoordigd door Geukens & De Vil Gallery, België / Gideon Kiefer is represented by Geukens & De Vil Gallery, Belgium

www.geukensdevil.com

GEUKENS
& DE VIL contemporary art

